

VI. skal jeg kun omtale meget kort. § 62 har jeg allerede talt om i en anden Sammenhæng. Af de nye Paragraffer er det nærmest, forekommer det mig, § 63, der har Betydning. Den er i Grunden en Støtte for Sygekasselagen, idet den, der er Medlem af en Sygekasse og har faaet Understøttelse af den, er, naar Sygekassehjælpen ophører, sikret lige saa megen Hjælp og i lige saa lang Tid af det offentlige, som han fik Hjælp fra Sygekassen. — Naar jeg nu skal samle det hele af mig anførte sammen, vil jeg, som har ganske god Kendskab til disse Forhold, sige, det er i mange Henseender et meget godt Lovforslag. Der er det store Gode, at vi faa en Kodifikation og derved faa ophævet mange Tvivl, samt at hvad der er bygget paa administrative Afgørelser, ophøjes til at være gældende Lov. De fleste Forandringer ere Forbedringer, baade for Hovedbestemmelsernes og for Bipunkternes Vedkommende, om end flere af dem kunde være givne under en noget bedre Form. Men der er ganske vist ogsaa Ting, som jeg fra mit Standpunkt — og jeg antager, at jeg deri samstemmer med adskillige ærede Medlemmer — maa betragte som mindre heldige. Jeg skal der først fremhæve, at jeg kunde ønske Hjemdelsesparagraffen forandret — om jeg end ganske vist langt fra kan blive ved det nuggældende — og udtrykt paa en bedre og heldigere Maade. Jeg skønner ikke rettere — det glemte jeg for at udtale — at Forskellen mellem det gamle og det ny, saaledes som dette sidste er formuleret, bliver, at medens nu den fattige er prisgivet til Vilkaarlighed ved Misbrug af Hjemdelsen, vil omvendt Forsørgelseskommunen blive uheldig stillet lige overfor de lade, dovne Fattiglemmer, der dog kunne holde det gaaende med stadig Hjælp, uden at denne kan siges at være væsentlig. Dernæst er der saa Bestemmelserne om Eftergivelse af Fattigunderstøttelse. De andre af mig anførte Punkter betragter jeg til Dels som værende af mindre Betydning. Af disse lægger jeg mest Vægt paa Manglen af Anvendeligheden af Rottingstraffen i Tvangsarbejdsanstalterne. For mig staar Sagen i sin Helhed saaledes: Spørges der: Hvad vil du helst? Have Lovet uforandret saaledes, som den er, eller vil Du, naar Du ikke kan faa de af Dig attraaede Forandringer, lade Loven falde, saa siger jeg: Ja, uagtet disse mer eller mindre betydelige Pletter, er det, der vindes ved Loven, saa meget, at jeg foretrækker at tage Lovet med Pletterne. Jeg maa indrømme, at de to af mig anførte Hovedpunkter ville fordre en længere Behandling, inden man vilde kunne vente at komme til et endeligt Resultat.

Man vilde ikke, naar de to Paragraffer skulde forandres, kunne gøre Regning paa at faa Lovet færdig i denne Samling. Underledes med Hensyn til de enkelte mindre indgribende Bestemmelser, jeg berørte, men de forekomme mig ikke at være af den Betydning, at man af Hensyn til dem bør sende Lovet tilbage. Altsaa uanset mine Betænkeligheder, maa jeg — fordi jeg ønsker at faa Lovet, og fordi jeg frygter, at faa vi den ikke i Aar, faa vi den heller ikke ad Aare — anbefale at tage Lovet, som den er.

Mourier-Petersen: Da Tiden er saa langt fremrykket, og der vist er et almindeligt Ønske til Stede om at slutte denne Forhandling endnu i Dag, vil jeg fatte mig i største Korthed. Jeg kan, ligesom den ærede sidste Taler (Rump) være enig i, at dette Lovforslag har mange gode Sider og deriblandt ikke mindst den ogsaa af ham fremhævede, at det indeholder en Kodifikation af de mange forskellige spredte Bestemmelser, vi nu have i vor Fattiglovgivning. Jeg vil ogsaa villig indrømme, at dette Forslag er en virkelig Forbedring i Fattiglovgivningen; men jeg vil paa den anden Side hævde, at der i Lovforslaget findes Pletter eller Mangler, som jeg meget kunde ønske ændrede. Hvis dette kunde blive Tilfældet, er jeg overbevist om, at der af det foreliggende Materiale vil kunne komme en rigtig god Lov. Jeg beklager derfor meget, at der vist næppe er Udsigt til at faa nogen Forandring, i det mindste ikke af mere væsentlig Betydning, og jeg gør det saa meget mere, som jeg dog maa anse denne Lov for saa vigtig en Lov, at det vilde være ønskeligt, at den maatte komme ud saa god som muligt. Jeg anser det derfor for jaare uheldigt, at Landstinget paa Grund af den knappe Tid og det Tryk, vi nu befinde os under, for at faa Lovet færdig endnu i denne Session, er blevet afstaaet fra at yde sin Medvirking til, at den kunde udkomme saa fri for Mangler, som vel er muligt. — Jeg vil ikke nu komme ind paa Enkeltheder; de ere jo allerede fremdragne baade af den højtærede Minister og den sidste ærede Taler, og jeg skal saa meget mindre fremkomme dermed, som der vel næppe er Udsigt til, at vi saa Ændringer i det mindste af mere reel Betydning gennemførte i Lovforslaget. Jeg skal kun ganske kort notere de Bemærkninger, jeg har at gøre til Lovforslaget.

Der er en almindelig Fordring, som jeg tror, man kan være berettiget til at stille til en Fattiglov, og det er den, at den hviler paa et humant Grundlag, at ikke den fattige, i hvis sørgelige Lod det er faldet at skulle ty